

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Palírna u Zeleného stromu, a. s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Drážďanská 14/84, zastoupená JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Křižovnické náměstí 193/2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Bacardi & Company Limited**, sídlem Vaduz, Aeulestrasse 5, Lichtenštejnsko, zastoupená JUDr. Andreou Kůs Považanovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2019, č. j. 9 A 115/2016-191,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí věci

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. O-482980/D15100678/2015/ÚPV, zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu ze dne 9. 10. 2015, č. j. O-482980/D019466/2012/ÚPV. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu byla zamítnuta přihláška podaná žalobkyní pro slovní ochrannou známku ve znění:

„Vodka 42 Blended“

na základě námitek podaných společností Bacardi & Company Limited (osoby zúčastněné na řízení) podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění platném ke dni rozhodování Úřadu (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Opodstatněnost námitek Úřad shledal ve zjištění, že přihlašované označení žalobkyně „Vodka 42 Blended“ bylo shledáno jako podobné s:

1. namítanou slovní ochrannou známkou Společenství č. 9583766 ve znění „**42 BELOW**“
2. namítanou kombinovanou ochrannou známkou Společenství č. 3667581 v podobě

a současně bylo prokázáno dobré jméno těchto namítaných ochranných známek pro výrobek „vodka“, a to v rámci Evropské unie, respektive v její podstatné části, konkrétně ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. Současně Úřad shledal, že by užívání napadaného označení pro všechny nárokovatelné výrobky nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných starších ochranných známek s dobrým jménem. Proti rozhodnutí o rozkladu podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud ve svém rozhodnutí nejprve připomněl principy, podle kterých Úřad při zápisu ochranné známky zkoumá existenci relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti, mezi které patří rovněž důvody podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách. Především zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že přihlašované označení se domáhalo ochrany nejenom pro výrobky na shodném segmentu trhu (alkoholické nápoje v rámci třídy 33 Mezinárodního třídění výrobků a služeb), ale dokonce pro stejný druh alkoholického nápoje (vodka), musely být překážky zápisné způsobilosti přihlašovaného označení posuzovány přísněji, než dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, který dopadá na kolizi označení výrobků, které nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána.

[3] Městský soud rovněž podtrhl charakteristiku řízení o námitkách podle § 25 zákona o ochranných známkách. Uvedl, že účelem institutu námitek je ochrana práv třetích osob, které by mohly být zápisem přihlašované ochranné známky do rejstříku kvalifikovaným způsobem dotčeny. V tomto řízení Úřad nezkoumá existenci relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti z moci úřední. Je proto na vlastníku či držiteli starších práv, aby svá práva bránil. Vlastník starší ochranné známky proto nese důkazní břemeno ohledně prokázání všech předpokladů, které brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku. Nicméně, pokud vlastník starší ochranné známky toto břemeno unese, pak ochrana, která jemu již

pokračování

konstituovaným právům náleží, může být vyvrácena toliko jednoznačnými a konkrétními důkazy popírajícími existenci dovozených skutečností.

[4] Dle názoru městského soudu osoba zúčastněná na řízení, coby vlastník starší ochranné známky, prokázala shodnost či podobnost kolidujících si označení ve vztahu k výrobkům ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb, k nimž se tato označení vztahují. Rovněž prokázala, že zápis označení by měl za následek vznik zásahu předvídaného ustanovením § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, tj. možného nepoctivého těžení z dobrého jména starších namítaných ochranných známek.

[5] Byla to naopak žalobkyně, která nebyla schopna tato tvrzení vyvrátit. Žalobkyně sice v žalobě uplatnila celou řadu námitek, jejichž podstatou byla výhrada nerovného zacházení v námitkovém řízení v tom směru, že správní orgán nevěnoval dostatečnou pozornost (i) důkazům žalobkyně o dlouhodobém užívání jejího označení, (ii) rozlišovací schopnosti jejího označení pro výrobek, jímž je vodka, (iii) podílu žalobkyně na segmentu trhu s vodkou a (iv) dobrému jménu přihlašovaného označení žalobkyně, či její jiné, předchozí ochranné známky (s tím, že označení je stejně dobrého jména jako namítané starší ochranné známky a obě známky tak mohou při rozlišovací schopnosti přihlašovaného označení existovat vedle sebe).

[6] Všechny tyto námitky však městský soud vyhodnotil jako neopodstatněné. Podle jeho názoru totiž popírají smysl známkoprávní ochrany starších ochranných známek oproti dosud nezapsanému označení i smysl ochrany, který je dán ostatními ustanoveními § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Tímto smyslem je chránit pozici známých uživatelů označení působících ve větším rozsahu nebo vlastníků ochranných známek, kteří se oproti jiným subjektům domáhají ochrany postupem podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Městský soud zdůraznil, že řada těchto námitek žalobkyně se mýjela s podstatou projednávané věci, ve které nebylo předmětem námitkového řízení posuzovat známost, vžitost, přínaléžitost nezapsaného označení pro výrobky žalobkyně na území České republiky, obrat žalobkyně, podíl na trhu a povědomí spotřebitelské veřejnosti o přihlašovaném označení, nýbrž to, zda osoba zúčastněná na řízení při přihlášce ochranné známky žalobkyně unesla důkazní břemeno průkazu důvodů relevantní zápisné nezpůsobilosti oproti argumentaci žalobkyně.

[7] Městský soud se následně zaměřil na naplnění jednotlivých podmínek hypotézy ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, se kterými žalobkyně v žalobě nesouhlasila.

[8] Za prvé, ve shodě se žalovaným dospěl rovněž městský soud k závěru o *podobnosti porovnávaných označení*. Zdůraznil, že žalovaný se ve svých rozhodnutích detailně zabýval porovnáním kolidujících označení z hlediska jejich jednotlivých prvků i celkového vjemu z hlediska vizuálního, sémantického i fonetického. Vysvětlil, proč hraje číslovka „42“ dominantní roli v porovnávaných označeních, zatímco označení „vodka“, coby pouhé označení druhu nápoje, nemá žádnou odlišovací schopnost s ohledem na určitého výrobce či distributora. Obraty „Blended“ a „BELOW“, oba fantazijní prvky, nemají v kontextu kolidujících označení rozlišovací schopnost, a to bez ohledu skutečnost, zda průměrný spotřebitel je či není znalý anglického jazyka. Dle názoru městského soudu je to právě prvek

fantazijní, tedy nenavozující určitou představu, který orientuje spotřebitele spíše na vizuální vnímání těchto prvků. Z hlediska vizuálního se tyto prvky spojují v myslí spotřebitelů jako obdobné: začínající stejnými písmeny, obsahujícími stejnou samohlásku E, mající obdobnou délku a dvouslabičnou fonetiku. Jejich přiřazení k ústřednímu prvku „42“ pak vytváří slovní i kombinovanou kompozici jakoby podobných výrazů. Podobnost těchto prvků je umocněna tím, že číslovku 42 bude spotřebitel vnímat jako první. V rámci své argumentace v tomto bodě městský soud rovněž podpůrně odkázal na rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. 5. 2015, věc T-607/13, *Granette & Starorežná Distilleries, a.s.*, který se týkal typově obdobného sporu mezi žalobkyní a Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (dnes Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví), za účasti společnosti Bacardi, coby vedlejší účastnice.

[9] Za druhé, městský soud rovněž přitakal posouzení žalovaného ohledně *nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti starších ochranných známek a jejich dobrého jména*. Poté co ilustrativně rekapituloval některé z řady důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení (založených ve správním spise coby přílohy B-1 až B-31) městský soud konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení dostačujícími doklady prokázala získání rozlišovací způsobilosti i dobrého jména označení „42 BELOW“. Označení „42 BELOW“ vešlo do povědomí spotřebitelské veřejnosti zejména ve Velké Británii, jako členském státu Evropské unie, včetně rozšíření výrobků do dalších členských zemí EU v době před zápisem přihlašovaného označení, nadto k výrobku druhově shodnému: vodce. S odkazy na četnou judikaturu Soudního dvora EU rovněž podtrhl, že z hlediska ochrany dané ustanovením § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách je třeba přisvědčit závěrům správních orgánů, že u starší ochranné známky Společenství pro konstatování dobrého jména na podstatné části dotčeného území postačuje úspěšné prokázání rozlišitelnosti nebo dobrého jména na území jednoho členského státu.

[10] Městský soud rovněž odmítl argumenty žalobkyně, kterými se snažila zpochybnit skutkové závěry učiněné žalovaným ohledně dobrého jména starší ochranné známky. Městský soud v zásadě zdůraznil, že obsáhlá polemika žalobkyně se skutkovými zjištěními učiněnými žalovaným se míjí s logikou známkoprávní ochrany starších známek. Žalobkyně totiž v rámci své žaloby obsáhle polemizovala s vybranými aspekty skutkových zjištění žalovaného, především těch, které se týkají pozice a věhlasu starší ochranné známky na britském trhu (jako třeba podíl na trhu, intenzita, geografické rozšíření, doba užívání ochranné známky, jakož i investice vynaložené na její propagaci apod.). V tomto ohledu však městský soud (s odkazy na judikaturu Soudního dvora EU) zdůraznil, že se jedná o jednotlivé faktory, které pouze ve svém součtu a vzájemném provázání odůvodňují závěr o věhlasu určité ochranné známky; neplatí, že by se případným zpochybněním jednoho z nich již nedalo dovodit celkovou popularitu určité ochranné známky. V rozsahu, v jakém žalobkyně obsáhle dokumentuje svůj komerční úspěch na území České republiky po roce 2007, především podílem na trhu mezi lety 2010 až 2013, se její argumentace míjí s předmětem řízení, kterým je existence dobrého jména starší ochranné známky před 4. 2. 2011 na jiném než českém trhu.

[11] Za třetí, z obdobných důvodů pak městský soud rovněž odmítl argument žalobkyně, že žalovaný měl vzít v potaz existenci její starší ochranné známky „VODKA 42 JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ TRADIČNÍM ZPŮSOBEM“, zapsané v České republice dne 10. 9. 2003 pod č. 195717. Žalobkyně namítala, že spotřebitelská veřejnost by slovní

pokračování

ochrannou známku „*Vodka 42 Blended*“ vnímala jako modernizaci řady „*Vodka 42*“, která se těší v rámci českého trhu značnému komerčnímu úspěchu. Městský soud však opět v shodě s žalovaným zdůraznil, že výhrady žalobkyně, opírající se o pozdější poměry na českém trhu, nejsou určující. Argumenty typu nákladů na propagaci výrobků žalobkyně sice mohou prokazovat úspěšnost jejího výrobku na území České republiky, nikoliv však to, že by přihlašované označení nemohlo zasáhnout do starších práv uplatňovaných osobou zúčastněnou na řízení rovněž na území České republiky. Stejně tak konstatování, že výrobky označené namítanými ochrannými známkami se na území České republiky neprodávají, nezohledňuje ochranu namítaných ochranných známek v rámci Společenství a nepřipustně redukuje známkoprávní ochranu na určitý skutkový stav, jehož proměnlivost v čase není vyloučena.

[12] Městský soud proto uzavřel, že shledal naplnění všech zákonných znaků pro zamítnutí přihlášky předmětné slovní ochranné známky „*Vodka 42 Blended*“ z důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách. Dospěl proto k závěru, že žalovaný věc po skutkové i právní stránce věc posoudil v souladu se zákonem. Žalobu proto zamítl.

II. Dosavadní řízení před Nejvyšším správním soudem

[13] Proti napadenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Její důvody podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. A. Kasační stížnost a další podání účastníků

[14] Ve své kasační stížnosti (tedy prvním podání ze dne 6. 3. 2020) stěžovatelka napadenému rozsudku vytknula nesprávné posouzení následujících otázek:

- nesprávné posouzení (shledání) podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami;
- nesprávné posouzení (shledání) dobrého jména namítaných ochranných známek;
- nesprávné posouzení (shledání) zásahu přihlašovaného označení do namítaných ochranných známek bez řádného důvodu v podobě nepoctivého těžení přihlašovaného označení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných ochranných známek, konkrétně nesprávné posouzení nebezpečí nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti, nesprávné posouzení nebezpečí nepoctivého těžení z dobrého jména a nesprávné posouzení řádnosti důvodu užívání přihlašovaného označení;
- nesprávné určení doby, pro kterou je posuzována podobnost označení (k datu přihlášky, nikoli k datu rozhodnutí);
- nesprávné právní posouzení ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách;
- nesprávné právní posouzení ustanovení § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách;
- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu;
- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu;

- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu.

[15] Z těchto důvodů (jež budou podrobněji rozvedeny v rámci jejich jednotlivého vypořádání) stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) zrušil napadený rozsudek městského soudu i obě správní rozhodnutí a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že napadený rozsudek byl vydán v souladu se zákonem i konstantní judikaturou, a to jak českou, tak unijních soudů. Městský soud své rozhodnutí logicky a úplně odůvodnil. Stěžovatelka na 28 stranách kasační stížnosti opakovaně uvádí svá předchozí tvrzení a domněnky, které již byly ve správním řízení vysvětleny a vyvráceny, s čímž se ztotožnil i městský soud.

[17] Stěžovatelka podle žalovaného obsáhle posuzuje jednotlivé aspekty podobnosti ochranných známek; faktem však zůstává, že přihlašované označení nejen v podobě, v jaké bylo přihláшено, ale zejména v podobě, v jaké stěžovatelka prokazovala jeho užívání, obsahovalo zcela nedistinktivní prvky. Prvek, který byl ve správním i soudním řízení shledán jako distinktivní, je totožný s prvkem obsaženým ve starších známkách Společenství, které v Evropské unii požívají dobré jméno. Stěžovatelka se však i přesto subjektivně domnívá, že úvahy správního orgánu nejsou správné, a podsouvá své úvahy o míře rozlišovací způsobilosti jednotlivých prvků střetnuvších se označení. Účelově přitom opomíjí, že v případech uplatněných námitek nejsou posuzovány starší ochranné známky, ale skutečnost, zda přihlašované označení může vlastníkově těchto starších známek zasahovat do práv. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[18] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2020 ve stručnosti reagovala na jednotlivé kasační námítky stěžovatelky. Ve zbytku odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že kasační námítky jsou v převážné většině totožné s námítkami uplatněnými již v žalobě. Jelikož se městský soud dostatečně vypořádal se všemi argumenty a skutečnostmi uváděnými stranami během řízení a náležitě odůvodnil své závěry, kasační stížnost by měla být zamítnuta, neboť smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené.

[19] Dne 25. 1. 2022 doručila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu podání nadepsané „*Vyjádření Stěžovatele v návaznosti na převzetí právního zastoupení a nahlížení do soudního spisu*“. V něm uvedla, že v návaznosti na seznámení se nového právního zástupce stěžovatelky s obsahem soudního spisu předkládá toto své vyjádření, které „*po věcné stránce vychází z podané kasační stížnosti*“. S ohledem na shora uvedené převzetí zastoupení a skutečnost, že od podání kasační stížnosti uběhly již téměř dva roky, však stěžovatelka „*klíčové otázky souzené věci v rámci tohoto vyjádření ještě přehledným způsobem komplexně shrnuje a popř. dále upřesňuje*“.

[20] V tomto „shrnutí“ pak stěžovatelka na následujících 33 stranách textu zejména zdůrazňuje, že:

- městský soud (jakož i předtím Úřad) nesprávně dovodil, že označení přihlašované stěžovatelkou by údajně nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, přičemž v dané souvislosti nesprávně

pokračování

(mj. v přímém rozporu s relevantní unijní judikaturou) aplikoval tehdejší § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách a zcela pominul existenci doložených řádných důvodů na straně stěžovatelky k užívání příslušného označení, a to především z těchto důvodů:

- (i) závěr městského soudu i Úřadu o údajné existenci dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení nemá oporu ve spisu; příslušné závěry byly založeny na neprůkazných podkladech v cizím jazyce a pocházejících většinou z irelevantního období a od osob spojených s osobou zúčastněnou na řízení;
 - (ii) doklady předložené osobu zúčastněnou na řízení byly nedostatečné a nezpůsobilé k prokázání údajného dobrého jména jejich ochranných známek i z dalších důvodů;
 - (iii) existence údajného dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení neplyne (a nemůže plynout) ani z rozhodnutí Tribunálu EU, o něž opřel napadený rozsudek městský soud;
 - (iv) nesprávné závěry městského soudu vychází rovněž z podkladů, na nichž však Úřad prvostupňové ani rozkladové rozhodnutí nezaložil;
 - (v) po vystoupení Spojeného království z Evropské unie ochranné známky osoby zúčastněné na řízení navíc každopádně nepožívají dobrého jména v Evropské unii.
- městský soud dále nesprávně dovodil, že přihlašované označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, neboť:
- (i) městský soud se nezabýval existencí základních předpokladů nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení;
 - (ii) městský soud navíc nezohlednil okolnosti, které *a priori* vylučují vznik spojení mezi přihlašovaným označením a ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení u relevantní české veřejnosti;
 - (iii) osoba zúčastněná na řízení nepředložila žádné důkazy k prokázání, že užívání přihlašovaného označení bude zasahovat do práv k jejím ochranným známkám.
- městský soud nesprávně posoudil podobnost přihlašovaného označení s ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení, neboť:
- (i) slovní prvky „BELOW“ a „Blended“ předmětná označení dostatečným způsobem odlišují;
 - (ii) celkový dojem předmětných ochranných známek je odlišný.
- městský soud nesprávně posoudil otázku existence řádného důvodu k užívání přihlašovaného označení ze strany stěžovatelky, tedy nesprávně posoudil otázku existence

řádného důvodu k užívání označení přihlašovaného stěžovatelkou jakožto „liberačního“ důvodu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách.

[21] V reakci na to osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2022 ve stručnosti reagovala na některé argumenty předestřené stěžovatelkou. Zdůraznila, že se jedná dle jejího názoru o argumenty zčásti nové, které nebyly předmětem řízení před městským soudem, zčásti o další pokus přezkoumání již opakovaně hodnocených důkazů. Osoba zúčastněná na řízení uzavřela, že stěžovatelka „každým svým novým vyjádřením, v němž opakuje předchozí argumenty nebo nepřipustně předkládá argumenty nové prostřednictvím odlišných zástupců, nepřiměřeně zatěžuje soud i účastníky řízení a ve výsledku jeho jednání vede k protahování již samo o sobě dlouhého řízení“.

[22] Ve svém (druhém doplňujícím) vyjádření ze dne 22. 6. 2022 se stěžovatelka ohradila vůči vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Rovněž dále rozvinula svoji polemiku ohledně vymezení (i) relevantní spotřebitelské veřejnosti; (ii) rozsahu území, s ohledem na které musí být existence dobrého jména dovozena; (iii) nemožnosti dovození existence dobrého jména předchozí ochranné známky na základě důkazů poskytnutých v námitkovém řízení ze strany osoby zúčastněné na řízení; (iv) způsobu, jakým městský soud a Úřad dovodily údajné nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starších ochranných známek, který považuje za nedostatečný a nesprávný.

[23] Závěrem pak stěžovatelka zdůraznila, že dle jejího názoru je k jejímu (prvnímu doplňujícímu) vyjádření ze dne 25. 1. 2022 nezbytné přihlížet v plném rozsahu, neboť obsahovalo pouze argumenty, které plně vycházejí z tvrzení a důkazů uvedených již v přechozím průběhu řízení před Úřadem, městským soudem, potažmo v kasační stížnosti. Stěžovatelka pouze komplexním způsobem shrnula svoji dosavadní argumentaci.

[24] Dne 23. 11. 2022 pak stěžovatelka doručila Nejvyššímu správnímu soudu (třetí doplňující) vyjádření nadepsané "Vyjádření stěžovatele v návaznosti na rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2". Odkazované a stěžovatelkou přiložené rozhodnutí se týkalo přihlášky podané stěžovatelkou pro unijní obrazovou ochrannou známku v podobě:

vůči které společnost Bacardi & Company Limited podala námitku z důvodu řady svých starších ochranných známek, mimo jiné rovněž kombinované (obrazové) ochranné známky „42 BELOW“ a „42“ v různých variacích.

[25] Z argumentace odvolacího senátu Úřadu v odkazované věci stěžovatelka dovozuje, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení v relevantním období nepožívaly dobrého jména. Názor odvolacího senátu tak dle názoru stěžovatelky vyvrací opačné závěry Úřadu a městského soudu. Odvolací senát ve svém rozhodnutí rovněž uvedl, že důkazy předložené

pokračování

společností Bacardi, které byly dle názoru stěžovatelky, stejně jako důkazy předložené touto společností coby osobou zúčastněnou na řízení v nyní projednávané věci, nejsou dostačující. Stejně tak měl odvolací senát potvrdit názor stěžovatelky, že za relevantní spotřebitelskou veřejnost může být ve vztahu k ochranným známkám „42 BELOW“ považována široká veřejnost, respektive konzumenti alkoholických nápojů. Nejedná se tedy o žádný „luxusní“ produkt, určený pouze úzce vymezené skupině zákazníků.

II. B. Nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 899/23

[26] Nejvyšší správní soud rozhoduje nyní o kasační stížnosti stěžovatelky podruhé. Nejprve rozsudkem ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 As 830/2020-164, NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[27] Ústavní soud nicméně nálezem ze dne 27. 11. 2024, sp. zn. II. ÚS 899/23, citovaný rozsudek zrušil pro rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a věc vrátil Nejvyššímu správnímu soudu k dalšímu řízení. Podle Ústavního soudu kasační soud nesprávně odmítl jako nepřipustné námitky stěžovatelky týkající se relevantní spotřebitelské veřejnosti a povahy výrobků osoby zúčastněné na řízení (zda jsou luxusní, či určené k běžné spotřebě). Šlo přitom o otázky podstatné pro výsledek řízení, neboť jimi stěžovatelka zpochybňovala závěry o dobrém jménu ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, a to způsobem, který nelze označit za na první pohled nesmyslný.

[28] Nejvyšší správní soud navíc dle názoru Ústavního soudu nezohlednil judikaturu Soudního dvora významnou pro posouzení podmínek pro zamítnutí přihlášky ochranné známky, na kterou stěžovatelka upozornila, a fakticky se vůbec nevypořádal s unijním rozměrem případu. Konkrétně se Nejvyšší správní soud v rozporu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel*, fakticky nezabýval otázkou nepoctivého těžení z dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení. Nesprávně též odmítl poukazy stěžovatelky na známost přihlašovaného označení mezi spotřebiteli v České republice danou tím, že stěžovatelka toto označení již řadu let používá. Taková okolnost (řádný důvod užívání později zapisovaného označení) může podle citovaného rozsudku Soudního dvora převážit nad zjištěním o nebezpečí neoprávněného těžení z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti. Bez relevantního důvodu se Nejvyšší správní soud odchýlil i od rozsudku Soudního dvora ze dne 3. 9. 2015 ve věci C-125/14, *Iron & Smith*, když nepovažoval za podstatnou okolnost, že spotřebitelé v ČR ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení (na rozdíl od produktů stěžovatelky a jejich označení) neznají.

[29] Ve zbytku argumenty uvedené v rozsudku č. j. 3 As 830/2020-164 před Ústavním soudem obstály.

II. C. Vyjádření účastníků řízení k zrušujícímu nálezu Ústavního soudu

[30] Stěžovatelka v návaznosti na nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 899/23 uvedla, že její kasační stížnosti má být vyhověno. Jejími opomenutými námitkami se nezabýval nejen Nejvyšší správní soud, nýbrž ani předtím městský soud a žalovaný v rámci řízení o námitkách. Ve zbytku stěžovatelka trvá na důvodech uvedených již v kasační stížnosti, které znovu soudu shrnula a zopakovala.

[31] Nad jejích rámec stěžovatelka pouze pro úplnost poukázala na recentní pravomocná rozhodnutí žalovaného, která mají potvrzovat, že aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách v napadeném rozhodnutí (a rozsudcích městského soudu a NSS) byla nesprávná i z dalších důvodů (souvisejících zejména s absencí relevantní podobnosti dotčených označení). V nich totiž měl žalovaný přehodnotit své dřívější závěry ohledně možné podobnosti ochranných známek s ohledem na společnou přítomnost číslic „4“ a „2“. Ochranné známky „*BEAT VODKA 42*“, „*OUTLAW 42*“, „*B42V BORDER VIOLATOR*“, „*B42V Freaky*“, „*B42V – Tak trochu moc*“, „*B42V – Tak trochu moc ŽIVEL*“ a „*B42V – Tak trochu moc VODKA*“ totiž dne 29. 1. 2025 zapsal do rejstříku. Námitky osoby zúčastněné na řízení naopak zamítl s tím, že z hlediska celkového dojmu budou spotřebitelé vnímat posuzovaná označení odlišně.

[32] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s názorem Ústavního soudu a trvá na tom, že námitka nedostatečného či jinak nesprávného vymezení relevantní spotřebitelské veřejnosti nebyla v žalobě (ani v předchozím správním řízení) uplatněna. Ústavním soudem zmíněná pasáž na str. 27 žaloby se této otázky ani okrajově netýká. Pokud chtěla stěžovatelka polemizovat s vymezením okruhu spotřebitelů, mohla tak učinit v rámci rozkladového řízení a před městským soudem. Tak však učinila až v rámci prvního doplnění ke kasační stížnosti v souvislosti se změnou právního zastoupení.

[33] Podle žalovaného jde navíc o námitku nedůvodnou. Přehlíží totiž skutečnost, že relevantní spotřebitelská veřejnost, pro níž bylo dovozeno dobré jméno namítaných ochranných známek, byla vymezena již ve správním řízení, a to jako „*konzumenti a výrobci alkoholických nápojů*“ (tedy širěji, než je představa stěžovatelky). Takové vymezení relevantní spotřebitelské veřejnosti stěžovatelka ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnila.

[34] Žalovaný rovněž nesouhlasí s Ústavním soudem, že se Nejvyšší správní soud v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU nezabýval otázkou nepoctivého těžení z dobrého jména ochranných známek. Otázkou prokázání skutečností svědčících o tom, že by přihlašované označení v budoucnu pravděpodobně těžilo z dobrého jména namítaných ochranných známek, se zabývaly jak správní orgány obou stupňů, tak i soudy obou stupňů. Nejvyšší správní soud přitom shledal posouzení městským soudem jako dostatečné a ztotožnil se s ním. V tomto směru žalovaný zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení dostatečně odůvodnila a prokázala pravděpodobný zásah přihlašovaného označení do práv z její vlastní ochranné známky. Stěžovatelka se naopak snažila prokázat dobré jméno přihlašovaného označení, což však není relevantní okolností, jak potvrdil i NSS. Žalovaný proto setrval na závěru, že je pravděpodobné, že by uvedení produktů pod označením „*Vodka 42 Blended*“ na trh v EU bylo pro stěžovatelku na základě asociace spotřebitelů s ochrannou známkou s dobrým jménem osoby zúčastněné na řízení významně zjednodušeno.

[35] Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem Ústavního soudu, podle něhož „*známost přihlašovaného označení mezi spotřebiteli v České republice*“, daná „*tím, že stěžovatelka toto označení již řadu let používá*“ je okolností, kterou by bylo možno v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ve věci C-252/07, *Intel*, považovat za řádný důvod užívání později

pokračování

zapisovaného označení, způsobilý vyloučit riziko neoprávněného těžení z dobrého jména jiných ochranných známek. Žalovaný odkázal na komentářovou literaturu a zdůraznil, že takový řádný důvod bude v praxi existovat jen ve výjimečných případech, například dohody o souběžném užívání dotčených označení nebo faktické dlouhodobé pokojné koexistenci označení na trhu. Žádná taková relevantní okolnost však nebyla v projednávané věci namítána, natož prokázána. V minulosti naopak stěžovatelka užívala přihlašované označení na českém trhu bez jakéhokoli souhlasu osoby zúčastněné na řízení. Existenci řádného důvodu, který by vylučoval nebezpečí nepoctivého těžení z dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, tak stěžovatelka neprokázala.

[36] Konečně k aplikaci rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-125/14, *Iron & Smith*, žalovaný uvedl, že osoba zúčastněná na řízení předložila a prokázala obeznamenost s jejími ochrannými známkami u části relevantní spotřebitelské veřejnosti v ČR, která není z obchodního hlediska zanedbatelná. Rovněž městský soud konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení doložila, že produkt byl do nabídky na trhu v ČR uveden v roce 2009. Při aplikaci citovaného rozsudku Soudního dvora EU je přitom nutné vzít v úvahu skutečnost, že požadavek známosti ochranné známky s dobrým jménem na území EU u určité, zanedbatelné části veřejnosti státu, v němž je označení přihlášeno, není vtělen do § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách. Tuto podmínku je třeba vykládat restriktivně a v souvislosti s hlavními, zákonem specifikovanými kritérii, a to v případech, kdy se výrobky pod namítanou ochrannou známkou v příslušném státě v rozhodném období vůbec nevyskytovaly (což byla situace na maďarském trhu v řízení ve věci *Iron & Smith*).

[37] Osoba zúčastněná na řízení se k nálezu Ústavního soudu nevyjádřila.

[38] Dne 4. 6. 2025 obdržel Nejvyšší správní soud reakci stěžovatelky na vyjádření žalovaného. Stěžovatelka nejprve (s odkazem na čl. 89 odst. 2 Ústavy) odmítá žalobcem nastíněnou možnost polemiky s právním názorem vysloveným Ústavním soudem ve zrušujícím nálezu. Upozorňuje, že v nyní posuzovaném případě se jedná o kasační závaznosti právního názoru; ten musí být respektován bez ohledu na to, zda jej obecný soud považuje za správný.

[39] Dále stěžovatelka trvá na tom, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nemají *dobré jméno* u relevantní spotřebitelské veřejnosti vymezené žalovaným. Vymezil-li žalovaný relevantní spotřebitelskou veřejnost široce, musela by osoba zúčastněná na řízení prokázat vysoký stupeň známosti namítaných ochranných známek u široké skupiny konzumentů, respektive prodejců alkoholických nápojů, a to v podstatné části Evropské unie. Namísto toho přišla s vyfabulovaným tvrzením, že výrobky opatřené uvedenými ochrannými známkami jsou luxusní povahy, tedy určené úzké cílové skupině, a to ve snaze účelově snížit nároky na prokazování dobrého jména (stupeň známosti by byl posuzován k úzké cílové skupině). Dokumenty předložené osobou zúčastněnou na řízení existenci dobrého jména jejich ochranných známek rozhodně neprokazují; opačný závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování, jakkoli bylo povinností Úřadu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neexistenci dobrého jména ochranných známek „42 BELOW“ na území Evropské unie potvrdil i odvolací senát Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví, podle kterého je vodka „42 BELOW“ běžným alkoholickým nápojem

spadajícím do cenového segmentu voděk střední třídy, určených široké veřejnosti (v odkazované věci přitom bylo vycházeno z obdobných podkladů jako ve věci nyní projednávané).

[40] K otázce možného nepoctivého těžení stěžovatelky z dobrého jména známek osoby zúčastněné na řízení stěžovatelka podtrhla závěr Ústavního soudu u nutnosti reflektovat judikaturu Soudního dvora EU. Stěžovatelka má za to, že český spotřebitel spojuje přihlašované označení výhradně s jejími výrobky, což existenci zásahu do ochranných známek osoby zúčastněné na řízení v podobě nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti či dobrého jména vylučuje. Označení „*Vodka 24 (Blended)*“ je z důvodu dlouhodobé přítomnosti tohoto výrobku na českém trhu s alkoholickými nápoji a její masivní propagace průměrným spotřebitelem spojována pouze s vodkou vyráběnou stěžovatelkou. Žádné nebezpečí změn v chování takového spotřebitele (konzumenta vodky) spočívající v tom, že by produkty označené přihlašovaným označením mohl reálně zaměnit za vodku „42 BELOW“, proto objektivně neexistuje. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že sama osoba zúčastněná na řízení i přes dlouhodobé užívání označení „*Vodka 42 Blended*“ stěžovatelkou nepředložila žádné důkazy o zásahu do svých ochranných známek. Ojedinelý případ možného rizika záměny výrobků, na který poukázal žalovaný, je neprůkazný. Silná přítomnost výrobků stěžovatelky označených „*Vodka 42 (Blended)*“ na trhu alkoholických nápojů v České republice od roku 2003 v kontextu s tím, že se vodka „42 BELOW“ na tomto trhu v zásadě neprodává, vylučuje závěr žalovaného, že dokládáných výsledků v prodeji výrobků označovaných přihlašovaným označením (jeho variantami), mohlo být dosaženo i díky vytvoření si spojení mezi přihlašovaným označením a namítanými ochrannými známkami. Jestliže se vodka „42 BELOW“ v české republice prodávala pouze v zanedbatelném množství, a to navíc v *dávné minulosti*, český spotřebitel tuto vodku (a tedy ani její ochrannou známku) nezná. Zanedbatelná tržní přítomnost vodky osoby zúčastněné na řízení nemůže postačovat k prokázání známosti jejích ochranných známek a jejich spojení s přihlašovaným označením u části české veřejnosti v míře, která „*není z obchodního hlediska zanedbatelná*“, jak to vyplývá z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *Iron & Smith*. Uvedený judikatorní požadavek nelze relativizovat tvrzením, že námitky proti přihlášce stěžovatelky byly podány 3 roky před vydáním rozsudku ve věci *Iron & Smith*. Jakkoli tento požadavek není přímo vtělen do § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, nelze přehlédnout, že je transpozicí čl. 4 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, a musí tak být soudy aplikován v souladu s rozhodnutími soudního dvora EU, které tuto směrnici vykládají, a to bez ohledu na to, zda příslušné rozhodnutí předcházelo podání námitek, či nikoliv.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[41] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž neshledal vady, které by byl povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zohlednil rovněž závazný právní názor vyslovený Ústavním soudem v jeho zrušujícím nálezu.

[42] Kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

[43] S ohledem na formát a podobu kasační argumentace stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nejprve akcentovat čtyři aspekty projednávané věci.

[44] Za prvé, řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, nýbrž samostatným řízením o mimořádném oprávném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud v něm přezkoumává zákonnost rozhodnutí a jemu předcházejícího postupu krajského (městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Proto i důvody kasační stížnosti, respektive kasační námitky, musí směřovat proti rozhodnutí krajského (městského) soudu. Nejedná se o další polemiku se závěry žalovaného správního orgánu.

[45] Za druhé, řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4, věta před středníkem, s. ř. s.). Proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn nahrazovat projev vůle stěžovatele, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz), není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel proto v kasační stížnosti musí uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. například rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. [140], nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64, odst. [21]).

[46] Za třetí, Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nemůže zabývat námitkami, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS). Nepřípustnost námitek podle § 104 odst. 4 s. ř. s. bude dána nejenom v případech, kdy stěžovatel danou námitku před krajským soudem neuplatnil vůbec, ale též v případech, kdy byla taková námitka před soudem uplatněna v rozporu s koncentrační zásadou, tj. po uplynutí lhůty k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008-39). Konsekventně pak platí, že nepřípustné je i další rozšiřování argumentace k jednotlivým stížnostním bodům v podáních žalobce (stěžovatele) poté, co je rozsudek kasačního soudu zrušen Ústavním soudem.

[47] Uvedená východiska se neuplatní pouze ve vztahu k vadám, které Nejvyšší správní soud posuzuje z úřední povinnosti. Takové vady spočívají v tom, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, případně že rozhodnutí správního orgánu je nicotné (§ 109 odst. 4, věta za středníkem, s. ř. s.).

[48] Konečně Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost orgánů aplikujících právo svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku (srov. například rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Proto zpravidla postačuje, je-li vypořádána podstata žalobní argumentace (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek existence tomu přiměřeného kontextu, lze akceptovat i odpovědi implicitní (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat rovněž tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popřípadě ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50).

[49] Z těchto východisek plynou pro posuzovanou věc následující důsledky:

[50] Za první, Nejvyšší správní soud v podstatě souhlasí s žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, že větší část argumentace stěžovatelky uvedené v její kasační stížnosti (tj. před jejím následným doplněním) je v zásadě jen opakováním polemiky s převážně skutkovými zjištěními, které ve vyčerpávající míře vypořádal žalovaný a následně přezkoumal v plné jurisdikci městský soud. Protože není smyslem řízení o kasační stížnosti znovu opakovat již dvakrát vyřčené, Nejvyšší správní soud se proto v reakci na tyto argumenty stěžovatelky omezí na shrnutí klíčových bodů, doplněných odkazy na relevantní pasáže rozsudku městského soudu, kde se tento soud s těmito otázkami vypořádal.

[51] Za druhé, část argumentace stěžovatelky obsažené v jejích dalších podáních (rekapitulovaných ve stručnosti výše, v bodech [19] až [25] tohoto rozsudku) je skutečně převážně jen „komplexním shrnutím“ její dosavadní argumentace. Část argumentace stěžovatelky v těchto podáních sice obsahuje i argumenty, které bezprostředně reagují na rozhodnutí městského soudu, a nemohly být z povahy věci vzneseny v řízení před ním; ve většině však tato podání do věci vnáší nové argumenty, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, což ostatně akceptoval i Ústavní soud. Takové námitky jsou proto nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.); uvedené tím spíše platí pro argumentaci uplatněnou v návaznosti na zrušující nález Ústavního soudu, překračující důvody tohoto zrušení.

[52] Za třetí, s ohledem na velice komplexní, a ve svém součtu čtyři obsahově se překrývající podání stěžovatelky, se Nejvyšší správní soud zaměří na otázky klíčové pro posouzení projednávané věci, tedy na přezkum závěrů městského soudu, pokud jde o jím podaný výklad ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, stejně jako na otázku, zda městským soudem učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Při kladném zodpovězení těchto otázek by se stal zbytek argumentace

pokračování

stěžovatelky bezpředmětným. Bylo by na úkor srozumitelnosti, pokud by měl kasační soud reagovat na každé jednotlivé tvrzení stěžovatelky. Jak již bylo zdůrazněno, z judikatury tohoto soudu (i Ústavního soudu) vyplývá, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě bude v tomto případě konzumovat i odpověď na další námitky dílčí a související, především tedy přidružené námitky procesní.

[53] Úvodem je třeba předeslat, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti formálně uplatnila rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá *nepřezkoumatelnost* rozsudku městského soudu, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75 a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 7 Ans 16/2013-39).

[54] Těmto požadavkům městský soud nepochybně dostál. Z odůvodnění jeho rozsudku jasně plyne, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ostatně, samotná skutečnost, že stěžovatelka s mnoha právními i skutkovými závěry krajského soudu podrobně polemizuje v kasační stížnosti, rovněž ukazuje na jejich srozumitelnost, a tedy i přezkoumatelnost. Napadený rozsudek proto nepřezkoumatelný není.

[55] Dále se Nejvyšší správní soud věnoval námitkám nezákonnosti, spočívajícím v *nesprávném posouzení právní otázky* podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které nicméně v podáních stěžovatelky volně přecházejí rovněž do důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vady skutkových zjištění žalovaného, pro které měla být jeho rozhodnutí zrušena).

[56] Stěžovatelka za prvé nesouhlasí s *posouzením podobnosti* přihlašovaného označení s namítanými staršími ochrannými známkami. Tvrdí, že jak městský soud, tak Úřad nesprávně vyhodnotily prvek „42“, jako dominantní prvek ochranné známky. Dle názoru stěžovatelky se nejprve měly zabývat otázkou míry rozlišovací způsobilosti jednotlivých složek porovnávaných ochranných známek ve vztahu k alkoholickým výrobkům a až následně posuzovat, které prvky porovnávaných ochranných známek jsou dominantní. Teprve v návaznosti na posouzení otázky míry rozlišovací způsobilosti jednotlivých složek porovnávaných ochranných známek ve vztahu k alkoholickým výrobkům a jejich dominantních prvků mohli žalovaný i městský soud přistoupit k posuzování podobnosti porovnávaných označení. Stěžovatelka následně sama provádí posouzení jednotlivých prvků přihlašované ochranné známky z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Dovojuje, že každá ze tří složek přihlašovaného označení, tedy „vodka“, „42“ i „Blended“ má minimálně nízkou míru rozlišovací způsobilosti; složky „Blended“ a „BELOW“ by měly mít průměrnou míru rozlišovací způsobilosti.

[57] Městský soud podrobil (primárně skutkový) závěr žalovaného ohledně podobnosti porovnávaných označení podrobnému přezkumu v odst. 108 až 115 svého rozsudku. Vyšel přitom z ustálené judikatury NSS (především rozsudku ze dne 10. 5. 2018, č. j. 4 As 72/2018-45), stejně jako judikatury Soudního dvora EU. Neomezil se přitom pouze na posouzení dominantního prvku „42“, ale rozebral rovněž další prvky obou označení, především tedy rozlišovací schopnost prvků „Blended“ a „BELOW“. Vypořádal se argumenty žalobkyně ohledně údajných vizuálních, fonetických a sémantických odlišností, včetně vnímání dané ochranné známky ze strany průměrného českého spotřebitele, ať již znalého, či neznalého anglického jazyka. Závěr o podobnosti obou označení pak rovněž podpořil odkazem na „zásadu Canon“ (pocházející z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 29. 9. 1998, Věc C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha v Metro-Goldwyn-Mayer*), stanovující v zásadě vztah nepřímé úměry mezi mírou podobností výrobků a mírou vyžadované odlišnosti. Zdůraznil, že v případě, kdy se jedná dokonce o výrobek identický (vodka, respektive alkoholické nápoje), musí být dána vyšší vizuální, sémantická a fonetická odlišnost samotných známek, neboť by mohlo hrozit nebezpečí záměny.

[58] Tomuto posouzení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout; za aplikace správných právních kritérií došel městský soud k logickému závěru.

[59] Stěžovatelka nicméně s těmito závěry dále polemizuje s ohledem na kategorii „průměrného spotřebitele“ alkoholických nápojů v České republice. Dle jejího názoru městský soud nesprávně vyhodnotil jazykové schopnosti průměrného českého spotřebitele alkoholických nápojů, který nebude rozumět anglickému jazyku. Prvek „Blended“ či „BELOW“ pro něj proto bude prvek fantazijní, který by tudíž měl mít minimálně průměrnou míru rozlišovací schopnosti.

[60] Aniž by však bylo zapotřebí provádět obsáhlá dokazování ohledně míry (ne)znalosti anglického jazyka ze strany průměrného českého spotřebitele alkoholických nápojů, klíčovým aspektem v tomto bodě zůstává *totožnost výrobků*, pro které je přihlašovaná ochranná známka žádána, jak opakovaně podtrhl i městský soud. Pokud je provedeno globální posouzení podobnosti předmětných označení (a nikoliv pouze izolované porovnávání slov „Blended“ či „BELOW“, jak to činí v podstatě stěžovatelka), pak je naprosto důvodný závěr nejenom ohledně nízké odlišnosti obou označení, ale skutečně i o nebezpečí záměny.

[61] Nejvyšší správní soud pouze dodává, že relevantní je v tomto kontextu rovněž druh produktu a typické místo jeho distribuce, které mohou zdůvodnit požadavek na vyšší fonetickou odlišnost mezi předmětnými označeními (nápoje podobného typu nebudou kupovány pouze v obchodech, ale budou často objednávány rovněž ústně v barech, restauracích či klubech, kde, s ohledem na akustické podmínky, může fonetická podobnost dotčených označení vést ke zvýšenému nebezpečí záměny (srov. obdobně rozsudek Tribunálu EU ze dne 3. 7. 2013, T-243/12, *Warsteiner Brauerei*, bod 42 či rozsudek ze dne 15. 1. 2003, T-99/01, *Mystery drinks GmbH*, bod 48).

[62] Stěžovatelka rovněž městskému soudu vytýká (a to jak v samotné kasační stížnosti, tak v jejím prvním doplnění), že v rámci odůvodnění svého rozsudku opakovaně odkázal na rozsudek Tribunálu EU ze dne 19. 5. 2015, Věc T-607/13, *Granette & Starorežná*

pokračování

Distilleries, a.s., který se týkal typově obdobného sporu mezi žalobkyní a Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu, za účasti společnosti Bacardi, coby vedlejší účastnice řízení. Stěžovatelka zdůraznila, že ochranná známka, jejíž zápis byl tehdy Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu v důsledku námitek podaných společnostmi Bacardi zamítnut, byla odlišná. Paralely co do posouzení podobnosti mezi řízením v projednávané věci a řízením před Tribunálem EU jsou proto naprosto nesprávné a městský soud je nemohl dovodit.

[63] Stěžovatelce lze jistě přisvědčit v tom, že ve věci T-607/13 šlo o odlišné obrazové (kombinované) ochranné známky. Stěžovatelka usilovala v řízení před Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu o zápis obrazového označení v podobě:

zatímco společnost Bacardi postavila své námitky vůči tomuto zápisu na starší ochranné známce Spojeného království „42 BELOW“, stejně jako starší mezinárodní obrazové ochranné známce v podobě:

[64] Již prostým okem je však patrné, že prvky posuzovaných označení jsou obdobné. Obdobně posouzená by tak logicky měla být otázka možnosti *fonetické* záměny obou označení (jak učinil městský soud v odst. 115 svého rozsudku), stejně jako vyhodnocení prvku „42“ jako dominantního prvku celého označení, poté, co bylo konstatováno, že „vodka“, coby popisný výraz pro druh alkoholického nápoje, nemá naprosto žádný rozlišovací potenciál a nápis „BELOW“ je v koncepci namítané starší kombinované ochranné známky osoby zúčastněné na řízení prvkem druhotným (bod odst. rozsudku). V obou dvou bodech je proto analogie posouzení nyní projednávaného případu se zmiňovaným rozhodnutím Tribunálu EU korektní.

[65] Druhý okruh kasačních námitek stěžovatelky se zaměřuje na nesprávné posouzení *dobrého jména* namítaných ochranných známek (jak je uvedeno v kasační stížnosti), respektive na tvrzení, že závěr o existenci údajného dobrého jména nemá oporu ve spise (viz první doplnění kasační stížnosti). První doplnění kasační stížnosti pak rozporuje řadu skutkových zjištění učiněných Úřadem a městským soudem. Doklady předložené

společností Bacardi v rámci námitkového řízení označuje za nedostatečné a nezpůsobilé k prokázání údajného dobrého jména jejich ochranných známek.

[66] První doplnění kasační stížnosti pak dále přidává dvě výhrady obecného rázu. Stěžovatelka zaprvé namítá, že Úřad a následně i městský soud založily svá zjištění na podkladech, z nichž některé byly předloženy pouze v anglickém jazyce, bez jejich překladu do češtiny, tj. do jazyka řízení před Úřadem. Úřad tak postupoval v rozporu s § 16 odst. 1 správního řádu, pokud postavil své rozhodnutí na podkladech, které byly předloženy pouze v cizím jazyku. Zadruhé stěžovatelka tvrdí, že po vystoupení Spojeného království z Evropské unie ke dni 31. 1. 2020 ochranné známky osoby zúčastněné na řízení již nepožívají dobrého jména v Evropské unii. Nejvyšší správní soud by měl podle stěžovatelky k této skutečnosti přihlédnout a prolomit proto zásadu vyjádřenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle které při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[67] Konečně, třetí doplnění kasační stížnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2. Podle stěžovatelky toto rozhodnutí potvrzuje její názor, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nepožívaly v relevantním období před podáním přihlášky ve Velké Británii ani kdekoli jinde na území Evropské unie dobrého jména, respektive že důkazy předložené společností Bacardi dobré jméno těchto ochranných známek neprokazovaly. Dle názoru stěžovatelky rozhodoval odvolací senát Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví na základě „*věcně shodné právní úpravy*“ a vycházel přitom „z *totožných důkazů vztahujících se k území Evropské unie*“.

[68] Městský soud se otázky prokázání *dobrého jména* namítaných ochranných známek věnoval v odst. 116 až 124 svého rozsudku. V odst. 119 rekapituloval obsah vybraných dokladů předložených v rámci správního řízení a posuzovaných žalovaným (přílohy B-1 až B-31 založené ve správním spise), které sahaly od vzniku značky a její reklamní strategie na trzích Nového Zélandu, Austrálie, ve Velké Británii a jiných státech Evropské unie, přes řady faktur ohledně dodávek do různých států EU, mezinárodní ocenění vodky „42 BELOW“ a účasti na mezinárodních soutěžích a pohárech, jakož i propagační materiály, ohlasy z tisku, reklamní předměty, apod. Městský soud potvrdil, že na základě této dokumentace došel žalovaný ke správnému závěru, že osoba zúčastněná na řízení unesla své důkazní břemeno a dostačujícími doklady prokázala získání rozlišovací způsobilosti i dobrého jména označení „42 BELOW“. Dále městský soud zdůraznil, s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU, že pro konstatování dobrého jména na podstatné části vnitřního trhu Evropské unie postačuje i splnění podmínek na území jednoho členského státu. Konečně rovněž upozornil, že četné námitky žalobkyně ohledně jejího komerčního úspěchu na území ČR již v období před přihláškou namítané ochranné známky, nevyracejí to, co by přihlašovatel v daném typu řízení vyvracet měl, tedy absenci dobrého jména starších namítaných ochranných známek.

[69] Stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti řadu v zásadě skutkových námitek, které je možné tematicky rozčlenit do dvou oblastí. *Zaprvé* poukazuje na to, co všechno měla osoba zúčastněná na řízení ještě dále v námitkovém řízení dokázat, ale neučinila tak (kupříkladu doložení podílu na trhu v rozhodném období, přesný objem investic vynaložených na

pokračování

propagaci, větší množství faktur z různých členských států, či celkově větší rozmanitost předložených materiálů, neboť předložené podklady pocházejí povětšinou od osob spojených s Bacardi); dle jejího názoru nebyl též prokázán dostatečný objem nákladů na propagaci starších ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, ani účasti a výhry v rámci zmiňovaných mezinárodních soutěží, které jsou čistě komerční a nesvědčí o kvalitě produktu apod. *Zadruhé* stěžovatelka tvrdí, že žalovaný v rámci dokazování připustil rovněž argumentaci doklady, které se vztahují k časovému období před datem zápisu namítaných ochranných známek.

[70] Městský soud s ohledem na první okruh námitek správně zdůraznil (odst. 123 odůvodnění rozsudku), že pro prokázání dobrého jména zmiňuje česká i evropská judikatura pouze ilustrativní seznam faktorů, které má vzít rozhodující orgán či soud v potaz. Úřad a následně i městský soud správně založily své *celkové posouzení* (ne)existence dobrého jména starších ochranných známek na řadě faktorů, jejichž přesvědčivost je právě *v jejich celkovém souhrnu*. Za této situace polemika s přesností v takovém souhrnu uvedených jednotlivostí (například jaký by měl být vhodný počet faktur založených ve spise, kde se přesně konalo finále či semifinále Coctail-World-Cup-2010, či zda náklady vynaložené na reklamu v tom kterém kalendářním roce jsou malé či velké) nemůže relevantně otřást správností celkových skutkových závěrů.

[71] Pokud se týká vymezení přesného časového období, zde lze přisvědčit názoru osoby zúčastněné na řízení, že dokazování k určitému přesnému datu a přesné ohraničení časového období by bylo na místě v případě přihlašování *nové ochranné známky*, které pak bude zohledňovat výlučně skutečnosti před datem podání přihlášky. (Ne)existence dobrého jména se z logiky věci může vztahovat i k období, kdy určité označení nebylo ještě zapsáno jako ochranná známka, ale kdy už je budováno jméno a image budoucí značky. Ostatně, sama stěžovatelka postupovala naprosto stejně, když se snažila Úřad i následně městský soud přisvědčit o dobrém jméně označení „*Vodka 42 Blended*“, které v té době nebylo zapsáno jako ochranná známka.

[72] Konečně je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud je soudem kasačním, jehož úkolem není nové hodnocení každého jednotlivého podkladu či důkazu. Jeho úkol je omezen na ověření závěrů krajského (městského) soudu, podle kterého má skutková podstata, ze které správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, dostatečnou oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V dané věci lze aprobovat závěr městského soudu, podle kterého na základě podkladů, které v námitkovém řízení předložila osoba zúčastněná na řízení, mohl žalovaný rozhodně dojít k závěru, že namítané starší ochranné známky požívají dobrého jména. Na tomto závěru nic nemění ani dodatečné argumenty stěžovatelky, které polemizují s dílčími aspekty jednotlivých skutkových zjištění, které na korektnosti celkového posouzení ničeho nemění.

[73] Pokud stěžovatelka v souvislosti s otázkou (ne)dostatečnosti skutkových zjištění dále namítá *porušení § 16 odst. 1 správního řádu v důsledku provedení důkazů dokumenty v anglickém jazyce* (předloženými osobou zúčastněnou na řízení), jedná se nejenom o jeden z vícero argumentů nových, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), ale rovněž o argument dosti svérázný v situaci, kdy sama stěžovatelka v řízení před správním orgánem i městským soudem předkládala rovněž

dokumenty v anglickém jazyce, bez úředního překladu. Pouze *obiter dictum* tak Nejvyšší správní soud poznamenává, že jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/201-60, odst. [28] a [29] konstatoval, že v řízení podle správního řádu mohou správní orgány provádět důkazy cizojazyčnými listinami bez nutnosti pořídit jejich překlad, ledaže některý z účastníků uplatní námitku, že dané listině nerozumí, což se ovšem v projednávané věci zjevně nestalo.

[74] Mylné je pak tvrzení, že *vystoupení Velké Británie z Evropské unie* v roce 2020 (tedy v době po pravomocném skončení správního řízení v této věci), kterým došlo k „zániku“ části území vnitřního trhu Unie, na kterém bylo dovozeno dobré jméno dřívější ochranné známky, by mohlo typově dosáhnout situace ospravedlňující výjimečné prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (pro ilustraci typové závažnosti situací, o kterých by se dalo pojmově uvažovat, a ke kterým projednávaná věc rozhodně nepatří, srov. judikaturu popsanou kupříkladu v Kühn, Z., Kocourek, T., a kol, *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer 2019, s. 599-603).

[75] Nejvyššímu správnímu soudu rovněž není zřejmé, jakou užitečnou analogii ve prospěch stěžovatelky by měl dovodit z rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2. Rozhodnutí se sice týká obdobných právních ustanovení, jako je zákon o ochranných známkách, obsažených nařízení č. 2017/1001 o ochranné známce Evropské unie, a týká se rovněž stejných účastníků řízení, obrazových ochranných známek (především ve třídě 33) a otázky dobrého jména starších ochranných známek, zde však jakákoliv analogie končí. Stěžovatelka opomíjí skutečnost, že se odkazované řízení týkalo jiného časového období (pěti let před datem 20. 11. 2018, kdy stěžovatelka požádala o zápis obrazové ochranné známky vyobrazené výše, v odst. [24] tohoto rozsudku) a také jiných trhů (Benelux, Německo, Francie a Rakousko). Odvolací senát částečně zrušil prvoinstanční rozhodnutí a vrátil věc námitkovému oddělení Úřadu k dalšímu řízení především proto, že důkazy, které doložila společnost Bacardi ohledně dobrého jména starších značek, *se týkaly především území Velké Británie a to pro období dřívější, než bylo pro danou věc rozhodných pět let* (tj. 20. 11. 2013 až 19. 11. 2018).

[76] Analogické převzetí závěrů vyplývajících z citovaného rozhodnutí na nyní projednávanou věc (jakkoli se taková možnost z výše uvedených důvodů nejvíce jeví jako reálná) by tedy byla spíše v neprospěch než ve prospěch stěžovatelky v tomto řízení, neboť odvolací senát vlastně nepřímo potvrdil, že většina důkazů, které společnost Bacardi předložila v jím projednávané věci, *se týkala britského trhu v období před rokem 2013*.

[77] Třetí okruh kasačních námitek stěžovatelky polemizuje s posouzením *nebezpečí nepoctivého těžení* z rozlišovací způsobilosti. Stěžovatelka v tomto ohledu městskému soudu a Úřadu vytkla, že nepřihlédl k jejímu tvrzení ohledně již v České republice získaného dobrého jména přihlašovaného označení. Na území České republiky to byla stěžovatelka, kdo začal jako první používat číslovku „42“ v názvu vodky. Právě pro její produkty se od roku 2003 vžilo označení „Vodka 42“ na základě komerčního úspěchu její starší české ochranné známky „VODKA 42 JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ TRADIČNÍM ZPŮSOBEM“. Pokud tedy stěžovatelka na území České republiky již přihlášené označení (a na jeho základě dobré jméno) má, nemůže pojmově neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek.

pokračování

[78] První doplnění ke kasační stížnosti pak tyto úvahy dále rozvíjí tvrzením, že označení „Vodka 42 Blended“ je průměrným spotřebitelem v České republice spojováno výhradně s produkty stěžovatelky. Proto není pojmově možné, aby stěžovatelka, jakkoliv neoprávněně těžila z rozlišovací způsobilosti anebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení.

[79] K těmto námitkám NSS již v prvním rozsudku ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 As 83/2020-164, uvedl následující: *„Se všemi těmito argumenty se již v dostatečné míře vypořádal městský soud, a to především v odst. 124, 127 a 128 svého rozsudku. Ve stručnosti je lze shrnout tak, že stěžovatelka se zde snaží prokázat něco, co pro daný typ řízení není určující. Nebezpečí nepoctivého těžení se posuzuje s ohledem na dřívější ochrannou známku a otázku, zda s ohledem na ní nové přihlašované označení disponuje vlastní rozlišovací schopností. Pokud bude učiněn závěr, že tomu tak není, jak tomu bylo i v tomto případě, pak dobré jméno dřívější ochranné známky se posuzuje s ohledem na podstatnou část vnitřního trhu EU oné dřívější ochranné známky, nikoliv s ohledem na části trhu, na které proniká či chce proniknout nový producent.*

V rámci podobného posuzování je pak měřítkem vnitřní trh Evropské unie, nikoliv pouze trhy jednotlivých členských států. V podobném případě může jistě dojít k situaci, kdy vlastník či držitel dřívější ochranné známky prokazuje její dobré jméno s ohledem na určitou část vnitřního trhu, zatímco přihlašovatel nové by měl v úmyslu se zaměřit na jinou geografickou část trhu. To však není rozhodné: ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách vychází z logiky jednotného vnitřního trhu Evropské unie, v jehož rámci by se zboží, bez ohledu na místo své výroby, uvedení na trh či konečné spotřeby, mělo mít možnost pohybovat v jednom celním a regulaturním prostoru.

Městský soud proto korektně odmítl argumenty stěžovatelky, ohledně jejího možného dobrého jména v rámci České republiky, jako pro daný předmět řízení irelevantní. Ostatně, osoba zúčastněná na řízení v tomto ohledu ve svém prvním vyjádření ke kasační stížnosti přilehavě uvádí, že pokud by byl podobný přístup akceptován, znamenalo by to, že pouhým uvedením na trh či přihlášením ochranné známky obsahující prvek 'Vodka 42' by mohlo automaticky takové označení získat dobré jméno, čímž by fakticky nebylo pojmově možné nepoctivě těžit z rozlišovací způsobilosti, neboť okamžikem prodeje jinde by se ihned budovalo vlastní dobré jméno.“

[80] Ústavní soud nicméně v nálezu sp. zn. ÚS 899/23 (body 30 až 33) vytknul NSS nedostatečné zohlednění unijní roviny případu, konkrétně rozsudků Soudního dvora EU ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel*, a ze dne 3. 9. 2015 ve věci C-125/14, *Iron & Smith*.

[81] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v rozsudku ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel* (ECLI:EU:C:2008:655) Soudní dvůr zdůraznil, že podobnost mezi ochrannými známkami sama o sobě nepostačuje pro závěr o spojení mezi nimi z pohledu relevantní veřejnosti (bod 45). Daná označení totiž mohou být zapsána *pro odlišné výrobky či služby*, které se u dotčené veřejnosti nepřekrývají (bod 46). Proto rovněž v případě shledání podobnosti mezi označeními je nutné hodnotit, zda dochází k některému (alespoň jednomu) ze zásahů předvídaných v čl. 4 odst. 4 písm. a) směrnice 89/104/EHS, tedy buď 1. *újmě*

způsobené rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, 2. újmě způsobené dobrému jménu této známky, anebo 3. protiprávnímu těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší známky (body 27, 28). Existenci skutečného a trvajícího zásahu, případně vážného nebezpečí, že k takovému zásahu v budoucnu dojde, přitom musí prokázat vlastník starší ochranné známky (body 38 a 71). Nicméně, i když vlastník takové nebezpečí prokáže, může přihlašovatel stále prokázat řádný důvod užívání později zapisovaného označení (bod 39).

[82] Žalovaný shledal nebezpečí zásahu v možnosti nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména namítaných ochranných známek (str. 64 napadeného rozhodnutí). Tyto závěry následně přezkoumal městský soud (odst. 118 až 129 napadeného rozsudku). Především v odst. 128 napadeného rozsudku městský soud zdůraznil, že s ohledem na velice blízkou podobnost posuzovaných označení užívaných pro výrobky nejen ze stejné komerční oblasti, ale i druhem blízké či shodné – vodky, *„lze dospět k úvaze o využití pozitivních představ spotřebitelů spojených s namítanými ochrannými známkami a jejich přenosu na výrobky žalobkyně a o možnosti usnadněného obchodního přínosu a většího věhlasu pro výrobky žalobkyně. Takové zjednodušení nabytí pověsti na úroveň doložených ocenění výrobků osoby zúčastněné na řízení a využití ‘image’ či vlastností, které jsou dle předložených ocenění s namítanými ochrannými známkami spojovány, lze v souzené věci shledat jako nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starších ochranných známek.“*

[83] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Předně zdůrazňuje, že na rozdíl od rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *Intel* se nyní projednávaná věc týká stejné produktové skupiny (alkoholické nápoje) a dokonce stejného produktu (vodka). Pro naplnění předpokladů čl. 4 odst. 4 písm. a) směrnice 89/104/EHS dále postačí alespoň jedna z těchto alternativ, tedy buď těžení z rozlišovací způsobilosti, anebo těžení z dobrého jména namítaných ochranných známek. Právě dobré jméno označení osoby zúčastněné na řízení a současně vážné nebezpečí, že by mohlo dojít v budoucnu k nepoctivému těžení z jejich dobrého jména, byla podle názoru Nejvyššího správního soudu v projednávané věci dostatečně prokázána.

[84] Je sice pravda, že městský soud dovodil svůj závěr o nebezpečí nepoctivého těžení z dobrého jména označení osoby zúčastněné na řízení především za pomoci předchozích závěrů o dobrém jménu označení osoby zúčastněné na řízení a velice blízké podobnosti přihlašovaného a namítaného označení pro stejné, respektive velice blízké výrobky – vodka (srov. odst. 118 napadeného rozsudku), to je však zcela v souladu s judikaturou Soudního dvora EU. Z citovaného rozsudku ve věci C-252/07, *Intel*, totiž jednoznačně plyne, že existenci zásahu je nutné posuzovat celkově (bod 68). Přitom *„čím významnější je rozlišovací způsobilost a dobré jméno ochranné známky, tím snadněji lze připustit existenci zásahu“* (bod 69). A stejně tak *„čím rychleji a silněji pozdější ochranná známka evokuje starší ochrannou známku, tím je větší nebezpečí, že stávající nebo budoucí užívání pozdější ochranné známky protiprávně těží z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim působí újmu“* (bod 67). Jak proto následně Soudní dvůr EU potvrdil, k rozhodujícím relevantním faktorům v rámci posouzení vážného nebezpečí zásahu patří především právě intenzita dobrého jména a stupeň rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky, stupeň podobnosti mezi kolidující ochrannými známkami a povaha a stupeň vzájemné blízkosti dotčených výrobků a služeb (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 3. 2020, spojené věci C-155/18P a C-158/18P, *Tulliallan Burlington*, ECLI:EU:C:2020:151, bod 76).

pokračování

[85] V projednávané věci bylo prokázáno dobré jméno označení osoby zúčastněné na řízení a vysoká shoda přihlašovaného a namítaného označení. Pokud se zohlední tyto a další okolnosti věci (zejména stejný druh výrobku – vodka, a tudíž i podobná relevantní spotřebitelská veřejnost – konzumenti alkoholických nápojů, jakož i prokazatelná přítomnost výrobků osoby zúčastněné na řízení na trhu v EU, včetně České republiky již v letech 2006–2009), může podle názoru Nejvyššího správního soudu označení stěžovatelky velice rychle a silně evokovat ochrannou známku právě osoby zúčastněné na řízení, a tedy nepoctivě těžit z jejího dobrého jména, zejména pokud jde o usnadnění uvedení jejích vlastních produktů pod přihlašovaným označením na trh v EU.

[86] Nejvyšší správní soud se proto se závěry městského soudu (a předtím žalovaného) i ve světle uvedených skutečností znovu plně ztotožnil. Existuje vysoké nebezpečí, že by přihlašované označení v budoucnu nepoctivě těžko z dobrého jména osoby zúčastněné na řízení.

[87] Jak přitom korektně uvedl již městský soud v odst. 118 svého rozsudku, skutečnost, že žalobkyně dosud žádný hospodářský prospěch z vlastností namítaných ochranných známek nezískala, není rozhodná. Klíčová je naopak existence *vážného nebezpečí*, že ke změně hospodářského chování průměrného spotřebitele *může dojít*, jak potvrdil Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-252/07, *Intel* (bod 77). Toto nebezpečí přitom v projednávané věci představuje právě již možnost získání nespravedlivých výhod při uvedení výrobků na trh EU, na které by jinak stěžovatelka bez existence označení osoby zúčastněné na řízení a jejich dobrého jména nedosáhla. Ostatně, osoba zúčastněná na řízení již v námitkovém řízení doložila, že k zaměňování porovnávaných označení na trhu ČR již fakticky docházelo (srov. přílohu B-29 námitek).

[88] Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 899/23 dále upozornil, že řádný důvod užívání přihlašovaného označení může převážet nad zjištěním o nebezpečí neoprávněného těžení z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky. Námitku stěžovatelky o známosti přihlašovaného označení mezi spotřebiteli v České republice v důsledku jejího dlouhodobého užívání tak podle jeho názoru nelze vyhodnotit jako nerelevantní.

[89] Tato námitka je však v kontextu projednávané věci opět nedůvodná. Je sice pravdou, že Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci ve věci C-252/07, *Intel* (bod 39), konstatoval, že majitel pozdější ochranné známky může prokázat, že k užívání jeho označení existuje *řádný důvod*, o takový případ se však v projednávané věci nejedná. Jak již podrobně vysvětlil městský soud v odst. 127 napadeného rozsudku, stěžovatelka se dovolává předně známosti svého staršího označení (konkrétně šlo o známku „VODKA 42 JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ TRADIČNÍM ZPŮSOBEM“, zapsanou dne 10. 9. 2003, č. 195717), která je však odlišná od přihlašovaného označení. Rozdílnost je nejen v textu, sémanticky vyjadřujícího způsob výroby vodky, ale i v tom, že neobsahuje fantazijní, krátké a na začátku vizuálně i foneticky podobné slovní prvky jako v této věci „Blended“ a „BELOW“. Ani případná známost takové odlišné ochranné známky tak nemůže představovat řádný důvod pro užívání přihlašovaného označení.

[90] Pokud jde poté o samotné přihlašované označení („42 Blended“), stěžovatelka sice ve správním řízení prokázala vynaložení nákladů na jeho propagaci z let 2010–2013, designově se odvíjecí od roku 2007. Ani tato skutečnost však podle názoru kasačního soudu nepředstavuje řádný důvod ve smyslu citovaného rozsudku ve věci C-252/07, *Intel*, který by převážil nad zjištěním o nebezpečí neoprávněného těžení z dobrého jména staršího označení. Přihlašované označení totiž stěžovatelka užívala na českém území bez souhlasu osoby zúčastněné na řízení, které však přísluší právo přednosti namítaných označení (slovní k datu 9. 12. 2010, zapsaná 13. 5. 2011; kombinované k datu 17. 4. 2004, zapsaná 22. 7. 2005), pro které si navíc dlouhodobým užíváním od počátku (od přenosu z Nového Zélandu) prokazatelně vybudovala dobré jméno na trhu EU (vznik značky a její reklamní strategie ve Velké Británii již byla prokázána v letech 2002-2006 [srov. příloha B-5], její dovoz na britský trh už v roce 2001 [příloha B- 6] a do evropských zemí – Francie a Německa, Španělska, Řecka, Švédska i České republiky v letech 2005-2007, tj. již po zápisu a právu přednosti namítané kombinované ochranné známky obsahující označení „42 BELOW“, a naopak před obdobím, jehož se týkají stěžovatelkou vynaložené náklady na propagaci). Produkt osoby zúčastněné na řízení byl navíc do nabídky na trhu v České republice prokazatelně uveden již v roce 2009 (příloha B-31).

[91] Právě poslední zmiňovaný aspekt považuje Nejvyšší správní soud za nutné znovu zdůraznit: výrobky pod označením osoby zúčastněné na řízení byly do České republiky prokazatelně dováženy a uvedeny na tuzemský trh již před tím, než zde stěžovatelka začala své přihlašované označení používat a propagovat v rámci reklamních kampaní. Proto i pokud by v důsledku propagace v letech 2010–2013 získalo přihlašované označení mezi spotřebiteli v České republice na známosti, není vyloučeno (ba naopak je pravděpodobné), že k tomu došlo právě (či minimálně také) v důsledku výhody plynoucí z neoprávněného těžení z dobrého jména osoby zúčastněné na řízení.

[92] Za této skutkové situace tak nemůže ani samotná „známost“ přihlašovaného označení mezi spotřebiteli v České republice, pokud by byla skutečně dána, jak stěžovatelka namítá, představovat „řádný důvod“ na užívání později zapisovaného označení.

[93] Ústavní soud také Nejvyššímu správnímu soudu vytkl, že nepovažoval za podstatnou okolnost, že spotřebitelé v ČR ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení (na rozdíl od stěžovatelčiných produktů) neznají.

[94] Je pravdou, že v rozsudku ze dne 3. 9. 2015 ve věci C-125/14, *Iron & Smith*, ECLI:EU:C:2015:539, Soudní dvůr EU uvedl, že „za předpokladu, že starší ochranná známka [...] není známa relevantní veřejnosti členského státu, ve kterém byl požadován zápis pozdější národní ochranné známky, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu, [...] používání této národní ochranné známky v zásadě neumožňuje neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti či dobrého jména starší ochranné známky nebo jim působit újmu“ (bod 29). Současně však Soudní dvůr EU v rozhodnutí rovněž zdůraznil, že existence zásahu musí být posuzována globálně, s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávaného případu (bod 32), přičemž čím jsou si označení podobnější, tím je větší nebezpečí, že stávající nebo budoucí ochranná známka bude těžit z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky (bod 33). Proto „i v případě, že starší ochranná známka Společenství není známa podstatné části relevantní veřejnosti členského státu, ve které byl požadován zápis pozdější národní ochranné

pokračování

známky, nelze nicméně vyloučit, že část této relevantní veřejnosti, jež není z obchodního hlediska zanedbatelná, zmíněnou ochrannou známku zná a spojuje ji s pozdější národní ochrannou známkou“ (bod 30).

[95] Nejvyšší správní soud v tomto kontextu znovu připomíná, že závěr o vážném nebezpečí o neoprávněném těžení z dobrého jména označení osoby zúčastněné na řízení dovodil na základě komplexního posouzení více kritérií v projednávané věci, a to zejména s přihlédnutím k vysoké podobnosti porovnávaných označení a jejich určení pro stejný výrobek (vodka). Přitom především tato kritéria podle citovaného rozsudku Soudního dvora EU svědčí o vysoké pravděpodobnosti rizika neoprávněného těžení z dobrého jména staršího označení.

[96] Nelze navíc přehlédnout, jak konstatoval již městský soud v odst. 119 napadeného rozsudku, že osoba zúčastněná na řízení prokazatelně dovážela své výrobky s namítaným označením do České republiky [první prodeje již z roku 2006 (příloha B-17), nabídka v několika českých e-shopech a v menu pražského baru pak prokazatelně v červnu 2010 a v březnu 2012 (příloha B-31)]. Stejně tak nejsou bez významu ani doklady o množství světových ocenění vodky osoby zúčastněné na řízení během let 2002–2010. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že rovněž tato ocenění svědčí o mezinárodním přesahu povědomí o namítaných ochranných známkách.

[97] Nelze tedy uzavřít, že spotřebitelé v ČR ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení neznají, jak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá. Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje žalovanému, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že určitá část relevantní spotřebitelské veřejnosti v České republice, která není z obchodního hlediska zanedbatelná, byla s ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení obeznámena. Za takové situace proto není vyloučeno riziko neoprávněného těžení z dobrého jména starší ochranné známky, jak předvídá bod 29 rozsudku Soudního dvora EU ve věci 2015 ve věci C-125/14, *Iron & Smith*. Naopak, závěr o nebezpečí zásahu spočívajícího v neoprávněném těžení z dobrého jména staršího označení je s ohledem na výše uvedené okolnosti věci s tímto rozsudkem v souladu (citované body 30, 32 a 33 rozsudku ve věci *Iron & Smith*).

[98] Další kasační námitky stěžovatelky formulované v kasační stížnosti jen znovu opakují argumenty, se kterými se již dostatečně vypořádal městský soud. Jak Nejvyšší správní soud upozornil již v prvním rozsudku v této věci ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 As 830/2020-164, s obsahově stejnou námitkou ohledně porušení § 25 zákona o ochranných známkách se městský soud vypořádal v odst. 133 až 135 svého rozsudku. Námitka ohledně § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách byla rozebrána v odst. 136 až 138 rozsudku městského soudu. Zbylé námitky stěžovatelky ohledně namítaných porušení § 2 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu se pak v zásadě znovu vrací k již vyvráceným věcným námitkám, jakkoli se tentokrát podávají jako otázky procesní. I tyto argumenty již přílehavě vypořádal městský soud v odst. 138 až 139 svého rozsudku, k čemuž nemá Nejvyšší správní soud co dodat. S jeho závěry se plně ztotožňuje.

[99] Pokud jde poté o polemiku stěžovatelky na téma, zda lze i jeden členský stát Unie považovat za „podstatnou část jejího území“, tu stěžovatelka nastolila v rozporu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Tuto argumentaci stěžovatelka vznáší až v prvním a druhém doplnění kasační

stížnosti, aniž by je předtím uplatnila v řízení před městským soudem, ačkoliv v něm uplatněna být mohla. Nejvyšší správní soud se jimi proto pro nepřípustnost věcně nezabýval. Že jde o nepřípustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. potvrdil rovněž Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 899/23 (bod 25).

[100] Ústavní soud naopak v nálezu sp. zn. II. ÚS 899/23 (body 22 až 24) Nejvyššímu správnímu soudu vytknul, že jako nepřípustné vyhodnotil námitky týkající se *relevantní spotřebitelské veřejnosti* a povahy výrobků osoby zúčastněné na řízení (zda jsou *luxusní*, či *určené k běžné spotřebě*). Nejvyšší správní soud sdílí názor žalovaného, který ve vyjádření k tomuto nálezu podrobně osvětlil, proč má za to, že se skutečně jedná o námitky nepřípustné. V tomto řízení je však vázán právním názorem Ústavního soudu a uvedené námitky stěžovatelky proto nyní věcně posoudil.

[101] Stěžovatelka ve vyjádření k citovanému nálezu Ústavního soudu uvedla, že těmito námitkami se nezabýval předtím městský soud (ani žalovaný), a proto je třeba napadený rozsudek zrušit. Nejvyšší správní soud tento náhled stěžovatelky nesdílí. V soudním řízení správním platí, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčují obsah a míru podrobnosti argumentace rozhodnutí soudu. Úkolem správního soudu je vypořádat se smyslem žalobní argumentace; není naopak jeho povinností za žalobkyni spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; či rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63).

[102] Je pravdou, že se městský soud podrobným vymezením relevantní veřejnosti a povahou výrobků osoby zúčastněné na řízení samostatně nezabýval. Jeho právní posouzení však obsahově věrně reaguje na námitky stěžovatelky uvedené v žalobě. Stěžovatelka totiž na str. 27 až 29 argumentovala povahou výrobků osoby zúčastněné na řízení a jejím určením pro průměrného spotřebitele, a to za účelem zpochybnění dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení. To potvrdil rovněž Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 899/23 (bod 24). Městský soud přitom podrobně vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů se ztotožnil se závěrem žalovaného, že bylo prokázáno dobré jméno ochranných známek osoby zúčastněné na řízení (srov. odst. 116 až 124 napadeného rozsudku). Tím současně převzal klíčové závěry žalovaného ohledně relevantní spotřebitelské veřejnosti a povahy výrobků, jež byly vztaženy ke „konzumentům a výrobcům alkoholických nápojů“ (srov. str. 18 prvostupňového rozhodnutí a str. 43 napadeného rozhodnutí) a výrobku „vodka“, spadajícího pod širokou kategorii „alkoholické nápoje“ (str. 53 napadeného rozhodnutí). Žalobní argumentaci tak obsahově vyvrátil představením vlastní ucelené argumentace v odůvodnění svého rozsudku, implicitně odpovídající i na uvedené dílčí otázky.

[103] Ani v rovině věcné nemá Nejvyšší správní soud takovému posouzení co vytknout. Z judikatury Soudního dvora EU plyne, že dobré jméno ochranné známky je nutné posuzovat ve vztahu k veřejnosti dotčené výrobky nebo službami, pro které je zapsána. Přitom se může jednat o širokou, nebo více specializovanou veřejnost (rozsudky Soudního dvora EU ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel*, bod 47, a ze dne 14. 9. 1999 ve věci C-375/97, *General Motors*, ECLI:EU:C:1999:408, bod 24). Stěžovatelka se nyní nicméně snaží

pokračování

zpochybnit závěry o dobrém jménu označení osoby zúčastněné na řízení za pomoci *odlišného* (užšího) vymezení relevantní spotřebitelské veřejnosti a výrobků, než z čeho vycházel žalovaný (a následně městský soud): *běžná široká spotřebitelská veřejnost*. Podstatou její argumentace přitom bylo, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nemohou mít dobré jméno a být spojovány s image „prestiže“ a „kvality“, neboť vodka „42 Below“ je určena toliko pro „*průměrného spotřebitele*“, je málo dostupná a nachází se v cenovém segmentu vodek běžné střední třídy určených pro širokou veřejnost. Nemá tak jít o „*luxusní produkt*“, ale o běžný spotřební výrobek. Jak bylo nicméně uvedeno, již žalovaný vymezil relevantní spotřebitelskou veřejnost širěji, jako „*konzumenty a výrobce alkoholických nápojů*“ a dotčený výrobek jako „*vodka*“, spadající pod širokou kategorii „*alkoholické nápoje*“. Dovození dobrého jména ochranné známky osoby zúčastněné na řízení tak bylo vysloveno právě v tomto širším kontextu, jehož se v zásadě sama stěžovatelka snaží v kasační stížnosti dovolat.

[104] Stěžovatelka navíc přehlíží, že závěr o dobrém jménu ochranných známek osoby zúčastněné na řízení se opírá o celou řadu aspektů, kterými jej osoba zúčastněná na řízení ve svém souhrnu prokázala (reklamní slogany, faktury, články, fotografie diplomů k seznamu ocenění, prohlášení a další, viz odst. 119 napadeného rozsudku). Stejně tak městský soud zdůraznil, že dobré jméno označení osoby zúčastněné na řízení potvrzuje i rozsudek Tribunálu EU ze dne 19. 5. 2015 ve věci T-607/13. Tato zjištění stěžovatelka svými internetovými daty nevyvrátila (srov. odst. 123 napadeného rozsudku). Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou přitom uvedená zjištění zcela dostatečná pro učinění závěru o dobrém jménu označení osoby zúčastněné na řízení v rámci širší spotřebitelské veřejnosti a výrobku, jak je vymezil žalovaný ve svých rozhodnutích. Není tedy pravdou, že by citovaný závěr obstál pouze pro segment luxusních vodek zaměřených pouze na úzkou klientelu.

[105] Argumentace stěžovatelky, která zpochybňuje „*luxusní pojetí*“ výrobků osoby zúčastněné na řízení (a naopak jejich určení pouze pro „*běžné spotřebitele*“) proto není přiléhavá. Pokud závěry žalovaného ob stojí v rámci širšího vymezení relevantní spotřebitelské veřejnosti obecně jakožto „*konzumentů alkoholických nápojů*“ a výrobků jako „*vodka*“, jež je součástí segmentu „*alkoholické nápoje*“, pak argumentem *a fortiori* ob stojí rovněž ve vymezení užším, jehož se dovolává stěžovatelka (*běžná široká spotřebitelská veřejnost* a *běžná vodka*) a které je v něm již obsaženo.

[106] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani námitkám stěžovatelky nově uvedeným ve vyjádření k nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 899/23. V nich poukázala na pravomocná rozhodnutí žalovaného, která mají potvrzovat, že aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách v napadeném rozhodnutí byla nesprávná i z dalších důvodů, souvisejících zejména s absencí relevantní podobnosti dotčených označení. V uvedených rozhodnutích žalovaný posuzoval následující přihlašovaná označení: „*BEAT VODKA 42*“, „*OUTLAW 42*“, „*B42V BORDER VIOLATOR*“, „*B42V Freaky*“, „*B42V – Tak trochu moc*“, „*B42V – Tak trochu moc ŽIVEL*“ a „*B42V – Tak trochu moc VODKA*“. Dospěl přitom k závěru, že z hlediska celkového dojmu budou spotřebitelé vnímat tato označení odlišně od označení osoby zúčastněné na řízení.

[107] Již z prostého pohledu na uvedené ochranné známky je nicméně zřejmé, že se jedná o odlišná označení, než je přihlašované označení v projednávané věci. Jedinou v projednávané věci klíčovou otázkou přitom je porovnání přihlašovaného označení „42 Blended“ ve vztahu k označení „42 BELOW“, které se obě vyznačují dominantní osamocenou číslovkou „42“, sémanticky vyjadřující způsob výroby vodky, doplněné o fantazijní, krátké a na začátku vizuálně i foneticky podobné slovní prvky („BELOW“ a „Blended“). Žádné z těchto označení, na které stěžovatelka nyní odkazuje, přitom všechny tyto pro projednávané klíčové charakteristiky nenaplnuje. Rozhodnutí v odkzovaných věcech tudíž vychází z odlišných okolností označení; pro danou věc tak nejsou rozhodná.

[108] Lze tedy uzavřít, že ani kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nejsou dány. Městský soud posoudil právní otázky v předcházejícím řízení správně a jím učiněná skutková zjištění mají dostatečnou oporu ve správním spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[109] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[110] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto ji právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[111] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno; proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu